

Voor de camera over de Kerk

Mediatraining helpt leken bij het schrijven en praten over Kerk en geloof

- ▶ Twintig gelovigen volgden de eerste Vlaamse Mediatraining
- ▶ Ze kregen onder meer vorming over praten voor de camera en communiceren op het internet

Jozefien VAN HUFFEL

In 2010 lanceerde katholiek Groot-Brittannië een nieuw initiatief. In de aanloop naar de zaligverklaring van kardinaal Newman en het bijbehorende bezoek van Benedictus XVI, volgde een groep gelovigen een uitgebreide vorming. Die behandelde zowel heikele thema's in de Kerk als communiceren in de media.

„Catholic Voices, zoals het project heette, bleek een voltreffer. De deelnemers voerden op een succesvolle manier het woord in heel wat media”, zegt Leen Den Blauwen. Het project kreeg navolging in onder meer Duitsland en Wallonië. Den Blauwen sloot aan bij de Waalse groep en lanceerde vervolgens met enkele anderen een Nederlandstalig initiatief. Onlangs volgden zo'n twintig gelovigen uit diverse hoeken de eerste vierdaagse Vlaamse Mediatraining.

„De eerste avond kregen we al een micro onder de neus”, vertelt Stijn De Smedt. © Jeroen Moens

„We waren er nog maar net of we kregen al onverwacht een microfoon onder de neus”, lacht Stijn De Smedt (46). „Zo word je je bewust van hoe je reageert.”

De Smedt geeft les. „In de leraarskamer komt de Kerk vaak ter sprake. Dan vergt het moed om op de bres te springen en de kritiek te pareren. Die moed heb

ik soms, maar niet vaak genoeg”, zegt hij. „Daarom trok de uitnodiging voor de Mediatraining mijn aandacht. Het initiatief leek professioneel en achteraf voelde ik me niet bedrogen.”

Echtgenoten Kris Somers (36) en Cindy Lenaerts (35) volgden samen de vorming. „Vooral het contact met beroepsjournalisten

was een sterke ervaring”, zegt Somers. „In de media wordt de kerkgemeenschap vaak kritisch benaderd. Dat verleidt veel gelovigen tot een egelstelling. Jammer, want zo verliezen we een unieke kans om de christelijke boodschap te verkondigen. Nu zie ik de journalist als iemand die me de kans geeft om op een

positieve en authentieke manier over mijn geloof te getuigen.”

Eenzijdig behandelde de mediatraining thema's zoals bio-ethiek, gezin en seksualiteit en democratie. Anderzijds kregen de deelnemers praktische oefening over praten voor radio en televisie. „We werden intensief gecoacht en leerden dus veel op korte tijd”, zegt Lenaerts. „Na vier dagen slaagde iedere deelnemer erin om zijn boodschap helder en gebald te formuleren voor camera of microfoon.”

„Als gelovigen kunnen we helpen om de negativiteit weg te nemen”

„We leerden ook om elk interview voor te bereiden”, vult Stijn De Smedt aan. „Je moet altijd zelf goed weten wat de kern is van wat je wil zeggen. Voorlopig kwam de Kerk nog niet ter sprake in de leraarskamer, maar ik verwacht dat ik rustig zal blijven en mijn antwoord klaar zal hebben. Vaak denken we dat het beter is te zwijgen, maar ik geloof nu dat we kunnen helpen de negativiteit weg te nemen.”

Belangstelling voor een volgende vorming Mediatraining? Meer info bij Jeroen Moens via 015 29 26 55 of jeroenmoens@diomb.be.

Wat vrouwen te zeggen hebben

Vrouw en Geloof viert 35 jaar koppeling feminisme en christelijk geloof

Erik DE SMET

Net zoals heel wat andere progressieve bewegingen uit de jaren 1970 heeft ook Vrouw en Geloof haar wortels in de Universitaire Parochie in Leuven. Een kleine werkgroep ging er op zoek naar de wortels van de discriminatie van vrouwen in de Kerk, meer bepaald naar hun uitsluiting van het gewijde ambt. Een tweede doel was christendom en feminisme te verbinden. Roos Maes was er van meet af bij: „Aanvankelijk speelde alles zich af in Leuven, maar begin jaren 1980 braken we open. De eerste grote bijeenkomst vond plaats in mei 1984. We waren toen met enkele honderden. De plaats van bijeenkomst was veelbetekenend: de crypte van de basiliek van Koekelberg.”

Eigen vormen zoeken

Gaandeweg ging de discussie over vrouw en ambt minder aandacht opeisen. De deelnemers aan de tweede ontmoetingsdag in 1986, met als slogan *Wat vrouwen te zeggen hebben*, waren te gast in de faculteit godgeleerdheid aan de KU Leuven. Toen werd ook de naam Vrouw en Geloof aangenomen. Later dat jaar kreeg de beweging een secretariaat. Een keerpunt in het ver-

haal werd een reis naar de Verenigde Staten in 1986, waar de feministische theologe Elisabeth Schüssler Fiorenza werd opgezocht. Zij publiceerde over de vergeten rol van vrouwen in de vroege kerkgeschiedenis.

Roos Maes: „In de VS merkten we dat er op verscheiden manieren werd omgegaan met de kwestie en dat vrouwen daadwerkelijk hun eigen geloofsweg gingen. Zo kwam ook bij ons meer de nadruk te liggen op het samen zoeken van vrouwen naar nieuwe

vormen van geloof. Dat proces resulteerde in twee tijdschriften die elk een ander standpunt innamen: *Vrouw en Geloof* en *Symforosa*.”

De jeugdige historica Sien Smets bestudeerde recentelijk de inhoud van beide bladen, die stonden voor twee groepen die hun eigen pad volgden. De eerste veeleer reformistisch, de tweede revolutionair. Feminisme en geloof bleken wel te rijmen, maar in het instituut kreeg dat geen plaats. Op goedkeuring van Rome werd niet langer gewacht.

Elisabeth Schüssler Fiorenza, een van de pioniers van de feministische theologie. © KNA-Bild

„Vrouw en Geloof werd altijd gesteund en gedragen door vrouwelijke religieuzen”, vervolgt Roos Maes. „Theresa Kane, de Amerikaanse zuster die wijlen Joannes-Paulus II opriep vrouwen meer ruimte te geven in de Kerk, was een van onze iconen.”

Net zoals in andere bewegingen verloor de strijdbaarheid aan kracht. Er veranderde weinig ten gunste van de positie van de vrouw in de Kerk, ook al worden ontelbare parochies overreind gehouden door vrouwen.

Roos Maes: „De dynamiek van onderuit raakte niet los van de katholieke cultuur met haar machtsdenken. Voor velen was het ook niet de ambitie om het gewijde ambt voor vrouwen open te breken. Ze wilden wel een ander soort Kerk. Een van de besluiten van Sien Smets is dat de voorbije vijftien jaar het discours van Vrouw en Geloof van vooral binnenkerkelijk werd opengetrokken naar een veel bredere spiritualiteit.”

Vrouw en Geloof viert op zaterdag 22 juni om 14 uur in de Universiteitshal van de KU Leuven. Agnes Pas en Mieke Van Hecke spreken. Inschrijven vóór 1 juni, liefst online via www.kuleuven.be/up of bij Wies Beckers via 016 60 89 36.

Nieuw charter voor onderwijs in Frankrijk

De bisschoppen van Frankrijk keurden een nieuw statuut voor het katholiek onderwijs goed. Daarmee willen ze de band aanhalen met het katholiek onderwijs, dat twintig procent van de Franse jeugd vormt. Het is het resultaat van een denkoefening over de identiteit van het katholiek onderwijs die een tiental jaar geleden werd aangevat. Sommigen spreken van een vernieuwde interesse van de bisschoppen voor het onderwijs, anderen menen dat ze de leiding weer stevig in handen willen nemen. Zeker is dat het onderwijs opnieuw in het hart van de diocesane pastorale komt te staan. Kardinaal Barbarin, aartsbisschop van Lyon, verduidelijkt: „We willen de samenhang bevestigen tussen de katholieke identiteit van onze onderwijsinstellingen en hun christelijk geïnspireerde opvoedkundige project.” Het nieuwe statuut richt zich tot de hele sector en bevat richtlijnen, algemene principes omtrent organisatie en leidinggevende instanties. Zo zal de bisschop voortaan het directiecomité van het katholiek onderwijs in zijn bisdom voorzitten, terwijl hij vroeger aan de werkzaamheden deelnam. De directeurs zullen voortaan benoemd worden na akkoord van de bisschop. (IVH)